Tập 1 — Tấm Nệm Cỏ Kusa

Một Cuộc Đời, Một Vầng Nhật Nguyệt (Minh Đức Triều Tâm Ảnh)

Đêm rồi, Siddhattha Gotama trải qua một giấc ngủ ngon, sáng ngày chàng thấy sinh lực dồi dào chảy tràn trong cơ thể. Nắng sớm vàng trong, gió nhẹ lay động cành lá. Với tinh thần phơi phới, chàng đi kinh hành lui tới ven sông. Xế trưa, cô bé Puṇṇā lại tìm tới với sữa, đề hồ và bánh trái. - Cháu lại đến cúng thần linh nữa à? - Dạ vâng! Rồi cô bé kể - Bà cháu lúc còn là con gái, thấy cội cây Assattha to lớn, uy nghiêm này, nghĩ chắc là có thần linh nên thường đến đây cầu nguyện "xin cho tôi có được một tấm chồng cùng dòng dõi huyết thống, vừa giàu sang vừa đẹp tính, đẹp người; sau đó cho tôi sinh được một bé trai khôi ngô, kháu khỉnh, dễ dạy, dễ bảo. Tôi sẽ lễ tạ thần linh bằng cơm, sữa, bánh trái trọng hậu nhất". Thế rồi, nguyện ước xưa giờ đã thành tựu. Siddhatha Gotama ngồi xuống cho vừa tầm bé gái, mỉm cười. Cô bé Puṇṇā đều đều tiếp: - Cái cội cây Assattha có thần linh này đã cho bà chủ cháu một tấm chồng như ý, lại còn ban một bé trai đẹp đẽ như con trời. Ngày rằm tháng Vesākha này, bà chủ cháu sẽ đến đây tạ lễ chính. Còn trước ba ngày, cháu đến đây để cúng những lễ phụ. - À ra là vậy.

Minh Đức Triều Tâm Ảnh 287

- Ngài sa-môn biết không! Để chuẩn bị cho vật thực cúng dường đầy trân trọng và đầy thành kính vào ngày trăng tròn này, bà cháu đã vô cùng công phu... - Ừ cháu kể, ta nghe! - Bà chủ cháu giàu lắm. Ông chủ cháu lại rất tốt bụng. Ông cười hiền lành khi thấy bà chủ chuẩn bị sữa để cúng tạ thần linh. Bà nuôi mấy chục con bò sữa cao lớn, sung sức nhất; lấy sữa của mấy chục con bò này để nuôi tám con bò sữa mập ú; lấy sữa của tám con bò sữa mập ú này chỉ để nuôi hai con bò sữa đang tơ. Và sữa của hai con bò này chỉ dành riêng để cúng thần. Sữa hôm qua sa-môn dùng là sữa tuyệt vời kia đấy! Nghe đến đây, Siddhattha Gotama không còn ngạc nhiên nữa. Sữa hôm qua đúng là dược phẩm, là thuốc bổ hồi sinh thật sự. Siddhatha Gotama cười nói: - Nó không những là thuốc bổ, nó còn là thần dược. - Đúng vậy! Cô bé gật - Bà chủ cháu còn hòa vào trong biết bao nhiêu là thuốc quý đấy! Bé Puṇṇā lại nói tiếp: - Đúng ngày lễ chính, bà chủ cháu sẽ lấy sữa kia làm nước để nấu một mâm cơm đặc biệt; và ngay chính hạt gạo để nấu cơm cũng không phải là gạo thường... Triệu phú mới có đấy! Bé Puṇṇā cười vô tư lự. Nó thấy mình kính mến ông samôn hiền từ này. Sớm hôm ấy, bé Puṇṇā đã bẻ cây làm chổi, quét dọn sạch sẽ từ trong ra ngoài, sạch từ kẽ đá, từng hang hốc rễ cây cho đến tận bờ sông... Thế rồi, qua mấy ngày được tẩm bổ, Siddhattha Gotama đã có da, có thịt trở lại; ba mươi hai quý tướng và tám mươi vẻ đẹp lần lần hiện ra. Trong lúc ấy, năm người bạn đồng tu lặng lẽ bỏ đi mất. Họ rất thất vọng khi thấy Siddhattha Gotama thọ thực đầy đủ, lại còn trò chuyện vui vẻ với một cô bé gái. 288 Một Cuộc Đời Một Vầng Nhật Nguyệt

"- Ông ta đã từ bỏ con đường tối thượng rồi! Koṇḍañña buồn bã nói với các bạn - Chúng ta không còn trông cậy, tin tưởng gì nơi ông ta được nữa. Siddhattha Gotama của chúng ta đã trở về với đời sống lợi dưỡng, tẩm bổ xác thân một cách dung tục. Chúng ta đi thôi." Nhận thấy sự hiểu lầm của họ, nhưng Siddhattha Gotama chưa vội đính chính.

Trong những ngày này, chàng đang có cuộc chuyển hóa quan trọng về nhận thức, đã có cái gì đó đang xảy ra trong nội tâm. Siddhattha Gotama đang dần dần hình thành lộ trình tu tập rất mới mẻ. Chàng từ bỏ khổ hạnh, nghĩa là từ bỏ con đường truyền thống. Và chàng sẽ nương tựa các nấc thiền hữu sắc, ở đó có pháp lạc, thanh tịnh, thuần thục và nhu nhuyến của tâm. Nương tựa vào chúng để bắt đầu nhìn ngắm diễn tiến, vận hành của sự sống. Và sự sống là gì? Sự sống là cái đang diễn ra, tương quan giữa toàn bộ con người mình, thân tâm này cùng với ngoại giới. Đau khổ, phiền não, sầu muộn, tham sân gì gì cũng phát sanh từ đấy, thì sự tu tập của ta cũng phải được ngắm nhìn từ đấy! Đêm mười bốn tháng tư Âm lịch (Vesākha), dưới cội cây Assattha hùng vĩ, Siddhattha an trú các định hữu sắc, nuôi dưỡng phỉ lạc, khuya, canh hai, chàng nằm nghỉ. Khoảng giữa canh ba, chàng nằm mộng... Siddhattha Gotama thấy mình nằm trên mặt đất, đầu gối đỉnh núi Himalaya, tay trái đặt vắt qua phía đông đại dương, tay phải đặt vắt qua phía tây đại dương, hai chân duỗi thẳng, gác qua châu Diêm-phù-đề, thòng xuống phía nam đại dương. Siddhattha Gotama thấy có một cây cỏ, tên gọi tiriyā mọc từ lỗ rún và lớn lên. Nó to dần, cao dần lên một gang, một cùi, một sải... một do-tuần đến trăm do-tuần... rồi đứng chật cả hư không, tỏa tám cành ra tám hướng... xanh um, mát mẻ. Minh Đức Triều Tâm Ảnh 289

Siddhattha Gotama thấy một đám dòi đầu đen, mình trắng, lũ lượt bò từ đầu đến chân, đến đầu gối rồi bao phủ đầy đặc cả ống chân. Siddhattha Gotama thấy bốn loài chim có bốn màu xanh, đỏ, vàng, đen từ bốn hướng cùng bay đậu nơi chân mình; bỗng nhiên, chúng hóa thành màu trắng hết. Siddhattha Gotama thấy mình đi qua đi lại, đi lên đi xuống trên đống phẩn cao to như ngọn núi; nhưng hai chân không hề dính một chút dơ bẩn, không lây một chút xú uế nào cả. Lúc sao mai vừa mọc, Siddhattha Gotama tỉnh dậy, giấc mộng đang còn mới mẻ, chàng tự đoán ngay rằng: “- Điềm triệu thứ nhất: Ta sẽ thành bậc Chánh Đẳng Giác, trở thành vị Phật trên quả đất này. Điềm triệu thứ hai: Có một giáo pháp “trung đạo” (vì cây mọc chính giữa lỗ rún), có tám nhánh - để giáo hóa chư thiên và nhân loại (Bát chánh đạo). Điềm triệu thứ ba: Hội chúng cư sĩ (tóc đen mặc áo trắng) sẽ đến quy y, nương nhờ dưới chân ta, để tu tập. Điềm triệu thứ tư: Những người có đức tin, đủ thành phần trong bốn giai cấp sẽ đến xuất gia tu tập; rồi cả bốn giai cấp đều được hòa tan, tẩy sạch trong biển pháp (màu trắng), chấm dứt kỳ thị. Điềm triệu thứ năm: Nhiều người đến bố thí, cúng dường; nhưng khi thọ dụng bốn món vật dụng, ta sẽ không say mê, không dính mắc nó. Sau khi giải minh năm điềm triệu, Siddhattha Gotama thấy lòng hân hoan, phỉ lạc. Vệ sinh cá nhân xong, chàng đi kinh hành một lát rồi xuống sông tắm. Dòng nước ban mai mát lạnh, Siddhattha Gotama tiếp nhận từ làn da, từ lỗ chân lông cảm giác dễ chịu ấy. Tai chàng nghe được cả âm thanh lao xao của từng làn sóng nước... Mũi chàng ngửi được cả mùi hương của rong rêu, 290 Một Cuộc Đời Một Vầng Nhật Nguyệt

của cả thiên nhiên hoang sơ... Ngũ quan và nhận thức đã trở nên tinh tế. Không thể rời bỏ thế giới hiện tượng, sự sống mà phải lắng nghe, cảm nhận hiện tượng, sự sống một cách trọn vẹn, sâu sắc... Từ cơ sở ấy, cảm giác, tri giác, tâm hành, nhận thức cũng phải được lắng nghe một cách chân thực. Như dòng sông này, các giọt nước kế tục trôi chảy như thế nào thì cảm giác, tri giác, tâm hành và nhận thức của ta cũng trôi chảy như

thế... Lúc ngồi thiền dưới gốc cây, Siddhattha Gotama duy trì, tăng cường sự chú tâm và tỉnh giác để lắng nghe toàn thể thân, tâm cùng các đối tượng của chúng. Tất cả đều trôi chảy, tụ rồi tan, đến rồi đi liên tục, không gián cách. Không một cảm thọ, tri giác, tâm hành, nhận thức nào có thực tính, ngã tính... Cái mà Vệ-đà bảo là tiểu ngã (Atman, atta), là linh hồn thường tại đồng một thể với đại ngã vũ trụ (Mahātman) chợt rã tan như bong bóng nước... Tất cả chúng đều là vô ngã (anatta)... Sự thấy rõ bằng thực chứng, bằng quán chiếu tự thân này cho Siddhattha Gotama một phỉ lạc chưa từng thấy... Khi nàng Sujātā và cô bé Puṇṇā mang lễ vật đến gốc cây cúng thần linh thì họ thấy một vị thần hào quang sáng rực đang tĩnh tại tọa thiền. Ngay cả cô bé Puṇṇā cũng cảm nhận khác lạ. Đây đúng là vị sa-môn gầy khô sắp chết đói mấy bữa trước - nhưng dường như đã hóa sanh thành một con người khác. Đúng là có thần linh rồi! Đúng là thần linh mới có dung sắc và hào quang như vậy. Nàng Sujātā sai Puṇṇā sắp đặt lễ phẩm trên chiếc mâm vàng gồm cơm sữa và bánh trái khác, quỳ xuống, đội lên đầu rồi thành kính nói: - Thưa ngài, thưa vị thọ thần uy linh! Con là Sujātā, ngài đã theo lời ước nguyện của con, ban cho con một tấm chồng đẹp đẽ, giàu sang và tốt bụng; lại còn ban cho con một bé trai có tướng mạo, dung sắc như một tiểu thiên thần. Vậy là Minh Đức Triều Tâm Ảnh 291

con đã hoàn toàn mãn nguyện. Hôm nay, con đến đây để tạ lễ, mong ngài chứng giám cho lòng thành của con... Siddhattha Gotama xả thiền, mỉm cười nói: - Ta chỉ là một sa-môn đang tầm đạo thôi, có phải là thần linh gì đâu, cô bé Puṇṇā biết kìa! Cô bé Puṇṇā vẫn đang quỳ mọp bên chủ, bây giờ mới ngước đầu lên: - Không, hôm nay ngài sa-môn đúng là thần linh. Bà chủ con và con đều thấy rõ như vậy. Riêng nàng Sujātā thì vô cùng tri ân và xúc động, tự nghĩ: “Thần linh đã cảm ứng cho lòng thành của ta nên đã hóa thân nơi vị sa-môn thân tướng cao sang, quý phái này.” Siddhattha Gotama tự nghĩ: “Tất cả đều có nhân và duyên. Ta hãy thọ nhận vì lợi ích cho nàng và cũng lợi ích cho cuộc chuyển hóa vĩ đại đang ở nơi ta”. Khi nàng Sujātā và cô bé Puṇṇā dâng nguyên cả mâm bằng vàng(1) cho trọn lễ ra về rồi, Siddhattha Gotama đứng trầm tư, quán tưởng giây lát... rồi chậm rãi từng bước một, ra bờ sông. Lựa một đám cỏ sạch, Siddhattha ngồi xếp bằng, vo tròn cơm sữa thành bốn mươi chín vắt to bằng trái thốt nốt. Chánh niệm, tỉnh giác, Siddhattha chú nguyện rồi độ thực hết bốn mươi chín vắt cơm ấy. Cầm mâm vàng, đứng lên, Siddhattha phát nguyện rằng: “- Nếu dưới cội cây Assattha kia mà ta đắc thành quả vị Chánh Đẳng Giác thì xin mâm vàng này trôi ngược dòng sông. Bằng không thể đắc quả Phật thì mâm vàng này sẽ trôi xuôi.” Nguyện xong, Siddhattha Gotama thảy mâm vàng ra giữa sông. Lạ lùng thay, chiếc mâm vàng như tấm thia lia

(1) Có tư liệu nói là vào năm 1972 có một phái đoàn khảo cổ đã đào bới ngôi nhà cũ của nàng Sujātā, phát hiện rất nhiều mâm vàng, mâm bạc, chén vàng, chén bạc...

292 Một Cuộc Đời Một Vầng Nhật Nguyệt

băng băng trôi ngược nguồn, lên phía thượng lưu, khoảng chừng tám mươi hắc tay thì chìm xuống. Ngay lúc ấy, trên thế gian thì không có chuyện gì, nhưng dưới thủy cung có chuyện lạ. Nguyên dưới cung điện của Long vương đã có ba chiếc mâm vàng của ba

vị Phật quá khứ, đó là đức Phật Kakusandha, đức Phật Koṇāgamana, đức Phật Kassapa. Khi chiếc mâm vàng của Siddhattha Gotama chìm xuống, trôi về thủy cung, đụng phải ba chiếc mâm vàng trước, tiếng ngân vang lên. Long vương Kāḷānaga lúc ấy đang ngủ, nghe âm thanh của mâm vàng chạm nhau, thức dậy, mỉm cười nói rằng: “Chà! Mới hôm qua một vị Phật xuất hiện, hôm nay lại một vị Phật khác nữa ra đời!” Siddhattha Gotama biết nguyện mình sẽ đạt, lòng hân hoan, thư thái; và còn biết rõ rằng: Sự chuyển hóa của mình, cái nhìn mới mẻ của mình về sự tu tập là chính xác, đúng đắn! Bước về cội cây Assattha, Siddhattha Gotama rất tự tin khi thấy mình đã chuẩn bị đầy đủ cho một cuộc hạ thủ công phu mà không còn sợ phải lầm lạc nữa. Bắt chước cô bé Puṇṇā, Siddhattha Gotama đi bẻ lá quét dọn rồi ôm một ôm lá khác sắp xếp lên nhau để làm một chỗ ngồi. Khi đang hí hoáy với công việc, một cậu bé chăn bò đội một bó cỏ lớn đi ngang. Cậu ta dừng lại, tò mò nhìn một lát rồi nói: - Này ông sa-môn! Đám lá ấy không thể trải chỗ ngồi được đâu, chỉ vài ba hôm là bầm dập, hư nát. Phải là cỏ này. Cỏ kusa này để lâu nó sẽ khô và bốc mùi thơm dễ chịu. Con biếu tặng ông sa-môn đây. Nói xong, cậu bé chăn bò đặt bó cỏ xuống. Nó gồm có tám bó nhỏ đều đặn mà bề dài lại vừa khít, vuông vức một chỗ ngồi. Một lát, cậu bé chăn bò đã làm xong, trông rất đẹp đẽ. Siddhattha Gotama cất giọng thiện cảm: - Cảm ơn bạn nhiều lắm! - Dạ, không có chi. Minh Đức Triều Tâm Ảnh 293

- Bạn tên gì? Ở có xa đây không? - Dạ, con tên là Sotthiya. Con thuộc giai cấp Sudra, ở cũng gần đây thôi! - Sotthiya biếu cho ta bó cỏ quý này thì lấy gì để mang về nhà? - Dạ, không sao, con sẽ kiếm bó khác. Chỉ có một con bò sữa què chân thôi mà! Tuy chỉ là tấm nệm cỏ tầm thường làm tọa cụ, nhưng dưới con mắt nghiệp cảm của phi nhơn, chư thiên, ma vương thì đấy là cả một bồ đoàn quý báu, tên là Ratanapallaṇka, cao mười bốn cùi tay, xung quanh đều được chạm khắc công phu, đính bảy báu - là phước báu trang nghiêm của ngài được tích lũy Pāramī từ vô lượng kiếp. Lúc Sotthiya vừa đi khỏi, Siddhattha Gotama lên ngồi trên nệm cỏ, thấy êm ái và thoáng mát; ngài quay mặt về hướng đông, thấy khí và lực của mình thuận hợp với khí và lực của vũ trụ. Toàn thể tế bào, máu huyết như được tiếp thêm năng lượng. Nhiếp tâm thanh tĩnh, điều hòa hơi thở, Siddhattha Gotama phát lời đại nguyện: “- Dù máu huyết khô cạn, dù chỉ còn gân, xương và da; ta quyết không rời khỏi nệm cỏ này nếu ta chưa đắc thành quả Phật”. Sidddhattha Gotama vừa phát nguyện xong thì không gian như chao đảo, quả địa cầu rung chuyển dữ dội. Tấm nệm cỏ tầm thường bây giờ đã biến thành bồ đoàn chiến thắng (aparājata panllaṅka) sừng sững, bất động như thách thức muôn ngàn bóng đêm của vô minh và si mê. Vua trời Sakka, trong khi ấy, phải tức tốc rời khỏi ngai vàng, sai vị thiên Pañcasikha mang đàn beḷuva xuống nhân gian tấu nhạc cúng dường. Vua trời Suyāma ở cõi Yama và vua trời Santusita ở cõi Tusita hối hả bay xuống cầm quạt đứng hầu hai bên. Phạm thiên Sāhampati là bạn của ngài từ thời đức Phật Kassapa thì cầm chiếc lọng trắng, đứng trang 294 Một Cuộc Đời Một Vầng Nhật Nguyệt

nghiêm, bất động... che mát cho Siddhattha Gotama. Còn
Long vương Kāḷānaga thì dẫn nguyên một đoàn mỹ nữ, tưng bừng, rộn rã hát lên một ca khúc chưa từng được nghe:
“- Hỡi người con ưu tú, tinh anh của vũ trụ

Hỡi đấng vương giả cao sang, quyền quý
Mà ngũ dục tối thượng của cuộc đời
Cũng không thể ràng buộc được.
Hỡi bậc bồ-tát vô tỉ!
Mà sức mạnh và ý chí kiên cường
Thắng xa một ngàn con chiến mã Sindhu vô địch
Thắng xa một ngàn con voi trắng thuần chủng, oai hùng.
Người đã tự mình vạch ra một lộ trình
Chưa hề có trên thế gian
Đã bắt đầu tìm kiếm, khám phá
Ý nghĩa và giá trị vĩnh cửu của cuộc sống
Lợi dưỡng - người đã từng lợi dưỡng tối thắng
Khổ hạnh - người đã từng khổ hạnh tối thượng
Người là sự kết tụ ánh sáng rực rỡ
Nóng ấm của mặt trời
Và ánh sáng dịu dàng, mát mẻ của mặt trăng
Người sẽ tìm ra con đường bất tử
Người sẽ tìm ra phương thuốc nhiệm mầu cứu khổ cho muôn triệu sinh linh
Hãy rọi ánh sáng trí tuệ, giải thoát
Cho chúng sanh trong đêm đen trường mộng
Muôn ngàn cõi đang rung động, hân hoan
Muôn triệu chúng sanh đang khao khát ánh đạo vàng”
Lúc tiếng hát lời ca của chúng long nữ vừa dứt thì tại cõi trời Vasavatti, Chúa ma vương hoảng hốt, dựng tóc gáy.
Đúng là điềm triệu bất tường rồi. Cái ông Siddhattha
Gotama sắp bước ra khỏi uy lực của ta. Ông ta đang muốn dùng ánh sáng bé mọn ấy để thách thức ta, muốn xuyên
Minh Đức Triều Tâm Ảnh 295

thủng bóng đêm sâu thẳm mà ta đã từng tung rải trên thế gian từ vô thỉ đến nay!? Ác Ma thiên tự nghĩ: “- Lợi dưỡng tối thượng không quyến rũ được ông ta. Chuyển luân Thánh vương ông ta cũng không màng. Tế thần lửa ông ta xem là mê tín. Khổ hạnh tối thượng ông ta cũng từ bỏ. Bây giờ, Siddhattha Gotama đang ngồi tĩnh tọa trên chiếc bồ đoàn quý báu kia và phát lời đại nguyện bất thối. Ông ta muốn thoát khỏi quyền lực của ta thật rồi! Vậy hôm nay, ta phải dùng uy lực tối thắng, sức mạnh tối thắng để chiếm lấy cái bồ đoàn, hoặc đẩy bật ông ta ra khỏi bồ đoàn - thì đại nguyện kia sẽ không thành tựu”. Thế rồi, Ác Ma thiên huy động toàn bộ thiên binh, thiên tướng, trang bị tất cả mọi loại vũ khí hình thù quái dị có tính năng kinh khiếp nhất, rầm rộ rời Tha hóa tự tại thiên, trực chỉ cõi trần, xuống khu rừng Uruvelā. Ác Ma thiên đi đầu, cỡi voi Girimekhala, hóa ra ngàn cánh tay đều cầm khí giới, với khuôn mặt dữ tợn cùng với mười đạo binh, vây quanh cội cây Assattha kéo dài mười hai do-tuần, bên trên hư

không dày đặc chín do-tuần. Chúng la hét vang rền, chấn động khắp các cõi(1). Phạm thiên, Long vương, các vị thiên vương Sakka, thiên vương Suyāma, thiên vương Santusita đang đứng hầu xung quanh bồ đoàn, thoáng thấy Ác Ma thiên với thiên binh, thiên tướng, vũ khí hình thù quái dị, đằng đằng sát khí... bèn hội ý với nhau rất nhanh:

(1) 10 loại vũ khí của 10 đạo binh ma là tượng trưng cho 10 loại phiền não sau đây: Tham dục (kama), bất mãn (arati), đói khát (khupipasa), ái dục (taṇhā), hôn trầm - thụy miên (thīna, middha), sợ hãi (bhayā), hoài nghi (viccikicha), phỉ báng, cố chấp (kukkha – thambha), lợi lộc, khen tặng, vinh dự, danh vọng (labha, siloka, sakkara, yasa), tự tán, hỷ tha (attukkamsanaparavambhana).

- Cả nội ma và ngoại ma đều ào ạt tấn công Siddhattha Gotama, chúng ta phải làm sao? - Bậc vĩ đại phải chiến đấu đơn độc là lẽ tất nhiên. Chúng ta đi thôi! Thế là họ trở về trú xứ của mình. Trong lúc ấy Ác Ma thiên dặn bảo thuộc hạ của mình: “Oai lực của Siddhattha Gotama rất phi thường, thế gian không có ai sánh được, các ngươi chớ khá xem thường. Vậy đừng có dại dột chiến đấu trực diện. Phải đánh lén hoặc đánh vào hướng sau lưng”. Siddhattha Gotama suy nghĩ: “Những đạo quân ma vương phiền não sẽ tấn công ta. Nó sẽ tấn công toàn diện bằng những vũ khí cực kỳ lợi hại. Tại đây, ta chẳng có cha mẹ, bằng hữu hoặc bà con quyến thuộc. Tuy nhiên, các toán binh ma đâu biết rằng, cuộc chiến này ta không hề đơn độc. Ta đã có sẵn ba mươi pháp hành Pāramī. Chúng sẽ là những thuộc hạ thân tín mà ta đã dày công nuôi dưỡng trải qua vô số kiếp. Chúng chính là đội quân thiện chiến, bất khả chiến bại. Chúng sẽ bảo vệ ta một cách an toàn. Chúng sẽ vô hiệu hóa tức khắc các cuộc tấn công của ma quân.” Nghĩ thế xong, Siddhattha Gotama trú định, huy động sức mạnh cuồn cuộn của năng lực Pāramī tạo nên sự kiên định, vững vàng như đỉnh núi chúa Sineru, chờ đợi sự tấn công của Ác Ma thiên. Đầu tiên, Ác Ma thiên dùng vũ khí cuồng phong, mà sức mạnh của nó hung tợn hơn cả ngàn con tuấn mã... đồng loạt lao tới bồ đoàn. Dù trận cuồng phong thật là kinh thiên động địa nhưng nó chợt tan biến, không hề lay động chéo y của Siddhattha Gotama. Ác Ma thiên sững sờ, kinh ngạc; tức giận quá, bèn sử dụng vũ khí nước lũ. Nó hóa phép làm một trận mưa lớn như thác đổ, xối xả xuống cội cây Assattha. Nhờ oai lực Pāramī, chẳng có một hạt nước nào rơi trúng vào ngài.

Ác Ma thiên phùng mang trợn mắt đến tóe máu, sử dụng vũ khí mưa đá than hồng, từng cục đá cháy đỏ hừng hực rơi liên miên bất tận xuống bồ đoàn. Và rồi, ô kìa! Những viên đá cháy đỏ chợt biến thành những đóa hồng hoa tươi thắm, nhẹ nhàng kết thành từng xâu, từng chuỗi... trông đẹp xiết bao! Nộ khí xung thiên, Ác Ma thiên hóa hiện trận mưa vũ khí. Đấy là những khí giới có răng cưa, có móc nhọn, có lưỡi bén, có tua tủa móc... trăm trăm, ngàn ngàn như thế... dội xuống đầu Siddhattha Gotama! Ồ! Kỳ lạ không, tất cả vũ khí quái dị ấy chợt biến thành những đóa hoa kim loại với hình tướng, sắc vẻ lạ lùng! Bốc giận tợ thiên lôi giáng, Ác Ma thiên, hai mắt đỏ rực như hai chậu máu, sử dụng vũ khí mưa lửa. Thế là từng dòng mưa lửa đỏ rực cả vùng trời, đốt

cháy cả không gian rồi ồ ạt tuôn đổ xuống cội cây Assattha. Ồ! Mưa lửa lại hóa thành những chùm hoa lửa đẹp vô cùng! Ác Ma thiên dường như đã hóa cuồng, sử dụng luôn đồng loạt vũ khí mưa tro nóng, mưa cát cháy, vũ khí mưa bùn, vũ khí không gian tối đen mù mịt... nhưng rồi cũng vô ích. Tro nóng biến thành bột thơm. Cát cháy biến thành vật thơm. Bùn biến thành nước thơm. Còn không gian dẫu có tối đen mù mịt - cội Assattha, bồ đoàn chiến thắng và Siddhattha Gotama vẫn sáng rỡ như ánh trăng rằm. Đã sử dụng hết chín loại vũ khí hung dữ, bạo tàn nhưng vẫn thất bại chua cay, vẫn không lay động Siddhattha Gotama, Ác Ma thiên tức giận quá, ra oai la mắng thuộc hạ: - Các ngươi sao đứng im sững như thế? Sao không cùng xông vào một lượt để đâm, chém, chặt, móc, cưa, xẻ ông ta ra? Sao không đuổi ông ta ra khỏi cái bồ đoàn bất trị ấy? Ác Ma thiên hò hét đã khô hơi, rát cổ nhưng chẳng có ma nào dám xông đến gần vì oai lực của Siddhattha Gotama đã tạo nên một vòng đai vô hình, một tường thành Pāramī 298 Một Cuộc Đời Một Vầng Nhật Nguyệt

kiên cố toát ra một năng lực làm cho chúng sợ hãi co rúm lại. Chẳng biết sao hơn, Ác Ma thiên cưỡi voi Girimekhala, đến gần cội cây Assattha, mở lời tranh đoạt: - Siddhattha Gotama! Ngươi hãy mau mau rời khỏi cái bồ đoàn kia vì nó là của ta! Siddhattha Gotama bây giờ mới tạm rời xa năm sức mạnh nội tâm - tín, tấn, niệm, định, tuệ - chậm rãi nói: - Này Ác Ma thiên! Trên đời này ta chưa thấy ai ngu si, cuồng vọng và dai dẳng như ngươi, cứ bám sát theo ta mãi! Và bây giờ, ta cũng chưa thấy ai trên đời nói ra lời cưỡng từ, đoạt lý như ngươi; loạn danh, loạn thực như ngươi! Chiếc nệm cỏ này có được là do nhờ tám bó cỏ cúng dường của cậu bé chăn bò Sotthiya; sau đó nó trở thành chiếc bồ đoàn trang nghiêm, kỳ vĩ là do nhờ phước báu Pāramī sinh ra. Từ vô số kiếp, ta đã dày công tu tập các công hạnh, nhất là bố thí bậc thượng, bậc trung và bậc hạ - nên mới có được chiếc bồ đoàn thù thắng này. Còn ngươi, do tham vọng mù quáng, do muốn củng cố địa vị, quyền lực và hư danh mà đến đây muốn tranh đoạt với ta sao? Thật là ngông cuồng, xấc láo! Hãy biến đi! Hãy tan vào bóng tối muôn đời vô tận ngu si và kiêu ngạo của ngươi! Ác Ma thiên lầm lì không nói nữa, giận dữ rút vũ khí vòng sắt cực kỳ nguy hiểm ra. Đây là vũ khí thứ mười, vũ khí tối hậu, có năng lực khủng khiếp mà Ác Ma thiên chưa bao giờ dùng tới. Nếu chiếc vòng sắt này ném xuống đất thì mặt đất sẽ bị thiêu cháy, suốt mười hai năm không cây cỏ nào mọc được. Nếu vòng sắt này ném lên hư không thì suốt mười hai năm không có một giọt mưa nào rơi xuống. Nếu chiếc vòng sắt ném vào núi Sineru thì núi chúa sẽ bị cắt làm hai phần! Với ý chí quyết thắng, vì muốn tiêu diệt Siddhattha Gotama và chiếc bồ đoàn, Ác Ma thiên phủ đòn tối hậu, Minh Đức Triều Tâm Ảnh 299

quăng chiếc vòng sắt đến cội cây. Chiếc vòng sắt phát ra tiếng sấm sét vang rền giữa không gian... Một số phạm thiên, chư thiên lo ngại cho sự an toàn sanh mạng của Siddhattha Gotama. Một số khác, tin vào phước báu và oai lực Pāramī của ngài, sẽ không có một loại vũ khí nào xâm hại được; và cuối cùng ngài sẽ chứng đạo quả Phật. Quả thật vậy, niềm tin ấy là đúng. Siddhattha Gotama trú định, huy động toàn bộ sức mạnh Pāramī để đón nhận cơn phẫn nộ địa ngục của Ác Ma. Cuối cùng, chiếc vòng sắt đe dọa khủng khiếp kia chợt biến thành chiếc khăn hoa, bay lượn phất phới, như đến lau chùi chiếc bồ đoàn! Vậy là Ác Ma thiên hoàn toàn thua cuộc, tuy nhiên, nó chẳng

sượng sùng gì, vẫn tỏ ra ngang bướng, cứng đầu: - Siddhattha Gotama! Hãy trả bồ đoàn ấy cho ta? Do cảm ứng tâm linh và cũng do đức tin bất thối, Siddhattha Gotama chợt nói: - Ta muốn ngươi thua cuộc một cách tâm phục, khẩu phục. Nghe ta hỏi đây. Bồ đoàn này là của ngươi thì lấy gì làm bằng chứng? Ác Ma thiên đắc chí, cười ha hả: - Tất cả thiên binh, thiên tướng này họ sẽ làm chứng cho ta. Bọn ma quân nhao nhao lên: - Đúng vậy, tất cả chúng tôi đồng làm chứng, chiếc bồ đoàn kia là sở hữu của thiên chúa chúng tôi. Ác Ma thiên thấy mình thắng thế, cười to lên: - Siddhattha Gotama nói là có ba mươi Pāramī... gì gì đó... nên bồ đoàn kia là sở hữu phước báu của mình. Vậy thì bây giờ, ai là kẻ làm chứng cho ngài đây? Siddhattha Gotama vẫn an nhiên, trầm lặng, bởi ngài tin vào năng lực Pāramī của mình, tự nghĩ: “Trong thời gian gần đây, ta phát sanh niềm tin chắc thật là từ vô số kiếp, ta 300 Một Cuộc Đời Một Vầng Nhật Nguyệt

đã tu tập tròn đủ Pāramī. Ta biết ta đã có sẵn năm đại thí và ba pháp hành.”(1) Nghĩ thế xong, Siddhattha Gotama bèn chỉ tay xuống đất, tuyên bố bằng lời chân thật: - Ta có ba mươi Pāramī, đó là điều chắc thật. Riêng bố thí thì ta cũng đã tròn đủ năm đại thí. Tuy ở đây chẳng có chúng hữu tình nào làm chứng cho ta điều ấy. Nhưng còn có quả đất. Quả đất dẫu không có tâm thức, nhưng nó cũng có thể chấn động, rung động bảy lần để làm chứng cho lời nói chân thật của ta! Lạ lùng thay, Siddhattha Gotama vừa dứt lời, lập tức quả đất chuyển mình dữ dội, rung động bảy lần, phát ra âm thanh đì đùng như bão nổi tự trong lòng địa cầu. Nước biển đột ngột như long vương quẫy mình, sùng sục, ì ầm dâng lên cao, hất tung những quả núi sóng lên không gian. Mưa ào ào như trút, nước đổ xuống, nước tràn lên, tràn lên mãi... Ác Ma thiên ngồi trên lưng voi Girimekhala cao to như ngọn đồi cũng phải chao đảo, ngả nghiêng... rồi dần dần bị ngập sâu trong nước, bị nước cuốn trôi phăng. Đến đây, mọi pháp lực của ma vương đã trở nên vô dụng; nó hoang mang, hoảng sợ, lông tóc dựng ngược, ném bỏ tất cả vũ khí, huy động tàn lực, thúc hối voi Girimekhala vọt khỏi dòng nước dữ, hớt hải bay về cung trời Tha hóa tự tại không dám ngoảnh mặt nhìn lui. Quần ma khiếp đảm, vội vã quăng bỏ vũ khí, mặt nạ... hỗn loạn chạy trốn theo chân chủ soái. Mười ngàn thế giới vui mừng, đồng thanh reo vang, âm thanh như hải triều âm, vang vọng khắp cả mấy tầng trời để tán thán, ca ngợi oai lực Pāramī bất khả chiến bại của Siddhattha Gotama.

(1) 5 đại bố thí là: Bố thí vợ, con, của cải, tứ chi, sanh mạng. 3 pháp hành là: Hành đem lại lợi ích cho thế gian, lợi ích cho quyến thuộc và lợi ích cho sau này thành tựu quả vị Phật.

Minh Đức Triều Tâm Ảnh 301

Cuộc chiến đấu lạ lùng ở trên, chỉ có một mình Siddhattha Gotama, ở cõi người cùng thế giới chư thiên, phạm thiên hay biết. Cội cây Assattha vẫn an tĩnh. Trời đã ngả bóng về chiều. Chiếc bồ đoàn vẫn điềm nhiên, bất động. Siddhattha Gotama suốt hai khắc giờ thiền định, lưu giữ cận định, soi chiếu nội tâm, thấy rõ toàn bộ ma quân phiền não ngủ ngầm từ vô lượng kiếp đến nay. Đã điểm mặt, chỉ tên từng phiền não một, thô tháo có, vi tế có. Như mặt trời rọi đến đâu thì sương tan đến đấy, cũng vậy, lúc trí tuệ bừng sáng, những kiết sử, tùy miên đều hiện rõ mặt mày. Chúng chẳng thể đeo mặt nạ, ngụy trang, đánh lừa ai được nữa. Mặt trời sắp lặn. Siddhattha Gotama ngắm nhìn quang

cảnh một lát rồi trở lại lắng nghe dòng tâm đang trôi chảy an nhiên, tĩnh tại, trong sáng - Siddhattha biết mình sẽ đi trọn đêm nay để thực nghiệm bài toán tâm linh đã có cách giải. Lúc ấy là đêm mười bốn tháng tư Vesākha, Ấn Độ.

Nguồn: Giảng Sư (giangsu.io.vn) — văn bản trích từ kho sách cổ và kinh điển.